

UNIVERSITY COLLEGE LONDON

University of London

EXAMINATION FOR INTERNAL STUDENTS

For The Following Qualification:–

B.A.

Hebrew & Jew. Studs. C19: Introduction to the Kabbalah – Selected Readings from the Zohar

COURSE CODE : HEBRC019

UNIT VALUE : 0.50

DATE : 17-MAY-04

TIME : 10.00

TIME ALLOWED : 3 Hours

HEBR C19: INTRODUCTION TO THE KABBALAH – SELECTED READINGS FROM THE ZOHAR

*Attempt FOUR questions, at least ONE from EACH section.
All questions carry equal marks.*

Section A

1. 'The kabbalists view the Creation as a process of differentiation'. Discuss.
2. Outline the dynamics of the sefirotic realm.
3. Distinguish between the 'theosophic' and the 'ecstatic-prophetic' Kabbalah. Illustrate your analysis with examples from leading classical protagonists of each school.
4. Characterise the female emanations of the Godhead
5. Review the range of opinions, both traditional and scholarly-critical, about the authorship and provenance of the *Zohar*.
6. When and how did the *Zohar* acquire the status of a canonical work?

Section B

Introduce the following passages with a few brief remarks, identifying and placing them in their historical and/or literary contexts. Translate the passages into fluent, idiomatic English (while keeping as faithful as possible to the original), and comment fully to justify and elucidate your translation.

7. בְּרִישׁ (כ"ט) בְּרֵאשִׁית בְּהִבְמַתָּא דְּמַלְכָּא
גְּלִיף (וְכֹלִי) הוֹרְמַנְוֹתָא דְּמַלְכָּא,
גְּלִיף גְּלֹפִי (כ"ט גְּלִיפּוֹ) בְּמַהֲרֵוּ עֲלָאָה בּוֹצִינָא
דְּקַרְדִּינְוֹתָא. וְנָפִיק גּוֹ סְתִים דְּסְתִימוֹ מְרִישָׁא
(כ"ט מְרָזָא) דְּאִיִּין סוֹרָה. קוֹטְרָא (פ"ט ע"ט) בְּגוֹלְמָא
נְעִיז בְּעֻזְקָא, לָא חוֹר וְלָא אֹרְכָם לָא סוֹמֵק וְלָא
יְרוֹק וְלָא גּוֹן כְּלָל. כִּד (כ"ט הַדְר) מְדִיד מְשִׁיחָא
עֲבַד גּוֹנִין לֹאֲנַתְרָא לְגוֹ. בְּגוֹ בּוֹצִינָא נָפִיק (כ"ט
וְנָפִיק) חַד נְבִיעוּ דְּמִנְחָא אֲצִטְבְּעוּ גּוֹנִין לְתַתָּא.

TURN OVER

סְתִימִין מִרְזָא דְאִין סוּף בְּקַע וְלֹא
 בְּקַע. אֲוִירָא דִּילָהּ לֹא אֲתִידַע בְּלִל, עַד דְּמִגּוּ
 דְּחִיקוּ דְּבִקְעוּתָהּ נְהוּר (כ טו) נְקוּדָא חֲדָא
 סְתִימָא עֲלָאָה. בְּתַר הַהִיא נְקוּדָא לֹא אֲתִידַע
 בְּלִל, וּבְגִין כֵּן אֲקִרִי רֵאשִׁית, מֵאֲמַר קְרִמָּאָה
 דְּבִלָּא (עִיין כְּסוּף כְּסוּף סִימָן טו)

וְהַמְשִׁיכְלִים יִזְהִרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ
 וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים
 כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד. זֵהר סְתִימָא דְּסְתִימִין,
 בְּטַשׁ אֲוִירָא דִּילָהּ (דְּמַטִּי וְלֹא מַטִּי) (כ טו)
 וְאִנְהוּר) בְּהֵאֵי נְקוּדָתָהּ (סֵט נְהוּרָא) וּכְדִין
 אֲתַפְשֵׁט הָאֵי רֵאשִׁית, וְעַבְד לָהּ חִיבְלָא לִיקְרָה
 וְלִתְּוֹשְׁבֵתָתָהּ (יִקְרָא לְדִיכְלָה וְלִתְּוֹשְׁבֵתָתָהּ).
 (כ טו) וְלִיקְרָה וְלִחִיבְלָהּ וְלִתְּוֹשְׁבֵתָתָהּ. תַּמָּן זֵרַע
 זֵרַעָא דְּקִרְשָׁא לְאֹלְרָא לְתוֹעֲלָתָא דְּעֲלָמָא.
 (רְרָא דָא (סֵטִי טו) זֵרַע קִרְשׁ מִצְבָּתָהּ:

8.

דַּע כִּי ר' מִשֶּׁה הוּא הָיָה מְפֹרֵד בְּדוֹל וּמִצִּיא בְּעִין יֵשׁוּ מִמֶּנּוּ עַד
 שְׂהוּם הָהוּא בֵּיתוּ מֵלֹא כִּסְי וְהוּב שְׂנַחְנוּ לוֹ הַעֲשִׂידִים הַמְבִּינִים בְּסוּחֹת מְדוּלִים
 אֵלֶּה אֲשֶׁר יִתֵּן לָהֶם כְּתוּבִים בְּשֵׁם הַכּוֹתֵב וּמִתַּר נְתוּקָן כָּל עַד שְׁעוֹב אֲשֶׁתוּ וְחֵנוּ
 הָנָה עֲרוּמַת שְׂרִיחַת בְּרַעַב וּבְצַמָּא בְּעִירוֹם וּבְחֹסֶר כָּל. וְכַשְׁמַעְנָא שְׂמַת
 בְּעִיר אֲרִיבָאֵל וְאִקְסָא אֵל הַעֲשִׂיר הַגְּדוּל אֲשֶׁר בְּעִיר הַגָּאָה.
 וְהִקְרָא ר' יוֹסֵף דִּי אֵילָהּ וְאָמַר לוֹ: עַתָּה הִגִּיעַ הָעֵת אֲשֶׁר תּוֹכַח לִסְפֵר הַזֵּהוּר
 אֲשֶׁר לֹא יַעֲרִכְנוּ הֵב וְחִסְכִּית אִם תַּעֲשֶׂה אֵת אֲשֶׁר אֵינְכֶן וְעֲזַנִּי הִיא אַתָּה.
 שִׁיקְרָא ר' יוֹסֵף הוּא לֹאשֶׁתוּ וְאָמַר לָהּ: קוּזִי נָא מְנַחֵה נָאָה בִּיד שְׂפֹתֶיךָ וְשִׁלְחִי
 אֹתָהּ לֹאשֶׁת ר' מִשֶּׁה וְתַעֲשֶׂה כֵן. וַיְהִי מִמְחֵרַת וְאָמַר עוֹד לָהּ: לִכִּי נָא בֵּיתָה
 אֲשֶׁת ר' מִשֶּׁה וְאָמַר לָהּ: דַּעִי כִּי רְצוֹנִי הוּא לְהִשְׂיֵא אֵת בְּתִךְ לְבְנֵי וְאֵלֶיךָ לֹא
 יִחַסֵּר לָחֵם לְאֹכַל וּבְגָד לְלִבּוֹשׁ כָּל יְמֶיךָ, וְאִין אֲנִי מִבְּקִשְׁתָּ מִמֶּךָ דְּבַר בְּעוֹלָם רַק
 סִפְר הַזֵּהוּר אֲשֶׁר הִיא אִישׁ מְעַתִּיק מִמֶּנּוּ וְנִתְּוֵן לְבְנֵי אָדָם, דְּבָרִים אֵלֶּה תֹאמְרִי
 לָהּ לְבַד וְלִבְתָּהּ לְבַד וְתַשְׁמְעִי אֵת דְּבָרֵיהֶם אֲשֶׁר יַעֲנוּכָה וְנִרְאָה הֵיחֵד מִסְתוּמִים
 אִם לֹא. וְתִלְךְ וְתַעֲשֶׂה כֵן. וְתַעֲן אֲשֶׁת ר' מִשֶּׁה וְתַשְׁבַּע לֹאשֶׁת ר' יוֹסֵף לֹאמֹר: כֹּה
 יַעֲשֶׂה לִי אֱלֹקִים וְכֹה יוֹסִיף אִם מְעוֹלָם סִפְר הוּא הִיא עִם אִישִׁי, אֲבָל מִרְאֵשׁוּ וְלִבּוֹ
 מִדְּעוּתוֹ וְשִׁכְלוֹ כֹּהֵב כָּל מַה שְׂכֹתָהּ וְאֹמְרָהּ לוֹ בְּרֵאחֵי אֹתוֹ כּוֹתֵב מִבְּלַעֲדֵי דְּבַר
 לְפָנָיו: מִדּוּעַ תֹּאמְרִי שְׂאֵתָה מְעַתִּיק מִסִּפְר וְאַתָּה אִין לִךְ סִפְר רַק מִרְאֵשׁךָ אֹתָהּ
 כּוֹתֵב, הֲלֹא נָאָה לִךְ לֹאמֹר כִּי מִשְׁכַּלְךָ אֹתָהּ כּוֹתֵב וְיִזְהֵר כְּבוֹד יְהוָה לְךָ, וְעַן אֵלֶי
 וְאָמַר: אֵלּוֹ אֲוִידֵי לָהֶם סוּדֵי הוּא שְׂמִשְׁכְּלִי אֲנִי כּוֹתֵב לֹא יִשְׁגִּיחוּ בְּדַבְרֵי וְלֹא יִזְנוּ
 בְּעוֹבְרוֹם פְּרוֹסָתָהּ כִּי יֹאמְרוּ כִּי מִלְּבוֹ הוּא בְּרַחֵם אֹתָם, אֲבָל עַתָּה כֹּאשֶׁר יִשְׁמְעוּ
 שְׂמִתוֹךְ סִפְר הַזֵּהוּר אֲשֶׁר חֵבֵר רִשְׁבִּי בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ אֲנִי מְעַתִּיקְכֶם, יִקְנוּ אֹתָם
 בְּדָמִים יְקָרִים כֹּאשֶׁר עֵינֶיךָ רֹאֲתוּ.

9.

כי אמרים בשקול דעת סכלותם שכל מי שנקרא ראשון ואחרון יש לו ראשית ואחרית וכתוב אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים כן מצאנו באחד מספרי סעותם שקראו שמו בהיר' וכך שמעו מקצת מחכמים מפיהם ואמרו להתפלל ביום לאל אחד נברא ובלילה לאל אחר למעלת ממנו אבל הוא נברא כמוהו ובימי הקדש לאחר ובעשרת ימי תשובה הרבו מבוכה ומשובה להתפלל לאחר נברא ולאחרים למסת ממנו בשאר ימות השנה עשו בתפלה חלוקות רבות כמוג דעתם אשר חסר והיו דראון לכל בשר תולעת סכלותם לא חמות ואש פתיותם לא תכבה כי או לאלה ורב הרבה ויאמרו בחסרון דעתם כי כלם דבוקים זה עם זה והכל אחד וסכלים האלה אינם משמיעים לאזניהם כה שמוציאים בפיהם כי באמת האל אשר בו לבדו ראוי להאמין ולו ראוי להתפלל ולעבוד ולברך ולהודות כי הוא אחד. אם אמרו כי הוא יותר מאחד כבר כפרו בתורה שאמרה ה' אלהינו ה' אחד ואמ' אין עוד מלבדו. אם יאמרו כי הוא אחד למה יחלקו תפלתם לאחד ביום ולאחר בלילה ולמה יחלקו בין ימות הקדש והחול ולמה הם מפרישים בין ימי התשובה ושאר ימות השנה ואיך ראויים בו כל אלה החלוקות. גם באמת יש להם לדעת כי השם ית' הוא אחד ואחדותו מגי קדם מאין ראשית ואחרית מאין שנוי דכת' אני ה' לא שניתי אם כן הוא אחד קודם שנבראו ונאצלו הספירות שיש להם ראשית באמת וגם הם מודים שהספירות יש להם ראשית ואחרית ולהם כונת לבם בברכותיהם ותפלותיהם הלא יכירו כי לא דברו נכונה. אבל סח מראות עיניהם מהשכיל לבותם. סוף דבר כל דבריהם כמוך לפני רוח וכקס. דברי תהו שאין בהם ממש. הריסת התורה וסתירה. דברי מינות וכפירה. ואיך יעלה על לב כל חכם לב אם כדבריהם כן הוא שאין ראוי לברך ולהתפלל לשם הראשון מאין ראשית ואחרית עלת כל העלות שקוראים הם בלשונם לו אין סוף והעושה כן הוא בעיניהם מקצץ בנטיעות ואינו ראוי לחזות בנועם הישועות הידועות לידעי השם וראיו. איכה לא נחבאר זה בתורה התמימה אשר נתנה השם לנו לחיי עולם שכתו' בה אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד...

10.

אי רבי, שית היכלין אחזיו לי
 בכמה ענוגין ועדונין, פאתר דפרוכתא
 פרישא בגנתא. דהא מההוא פרוכתא ולהלאה
 לא עאלין דבורין כלל.
 בהיכלא חדא אית פתיח פת פרעה, וכמה
 רבוא ואלפי נשין זכין פהדה, וכל חדא
 וחדא מניה דוכתין דנהורין ועדונין כלל
 דחקא כלל אית לה. תלת זמנין בכל יומא
 פרוזי אכריזו, הא דיוקנא דמשה נביאה
 מהימנא אתי, ובתיח נפקת לאתר דפרגודא
 חדא דאית לה וחקמאת דיוקנא דמשה וסגידת
 לגבה, ואמרה זכאה חלקי דרביתי נהירו דא.
 ודא איהו ענוגין דילה יתיר מפלהו.

אֶהְדֵּרֶת לְגַבִּי נָשִׁין וְאֶשְׁתַּדְּלֶן בְּפִקְדֵי
אֹרֶיִתָּא, בְּלִהֵי בְּאַנּוֹן דִּיּוֹקְנִין דְּחֹז בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, בְּלִבְרִשָׁא דְנִהוּרָא בְּלִבְרִשָׁא דְדְכוּרִין,
בַּר דְּלֵא נִהְרֵי הָכִי. פִּקְדִין דְּאֹרֶיִתָּא דְּלֵא זְכוּ
לְקִימָא לֹון בְּהֵאִי עֲלֵמָא, מִשְׁתַּדְּלִי בְּהוּ
וּבְטַעְמִיהוּ בְּהֵוֹא עֲלֵמָא. וְכֹל הֵנִי נָשִׁין
דִּיתְבִּין בְּהֵוֹ בְּתִיחַ בַּת פְּרַעָה, אֶקְרִין (וּסְעִי לִים)
נָשִׁים שְׂאֵנְנוֹת, דְּלֵא אֶצְטַעְרוּ בְּצַעְרָא דְנִהֵינָם
כָּלִל.